

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 14/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2009 doručená sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/2003.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ako navrhovateľ sa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3 C 11/2003 domáhal svojich práv k bytu. Podľa jeho vyjadrenia vo veci konalo niekoľko sudcov, pričom v záverečnej fáze konania vo veci konali dvaja sudcovia, a to JUDr. A. K., ktorú tesne pred vyhlásením rozsudku vo veci samej vystriedal iný sudca JUDr. S. I.. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že termín pojednávania, ktorý bol určený na 14. júl 2009, bol bez udania dôvodu preložený o deň neskôr na 15. júl 2009, z čoho vydedukoval, „že čosi sa tu deje nedobré, a to sa aj naplnilo“. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal, že v deň vyhlásenia rozsudku bol po vstupe do pojednávacej miestnosti prekvapený, keď namiesto sudkyne JUDr. A. K. „zbadal neznámu mi postavu muža v sudcovskej reverende, ktorý mi stroho oznámil, že je nový a o tejto veci rozhodne. Bez toho, aby sa predstavil..., hneď aj vyhlásil rozsudok z voleja, ktorý mi skoro vyrazil dych!“.

Sťažovateľ zastáva názor, že tým, že mu nebolo známe, kto to vlastne s ním koná a či to je vôbec sudca, došlo k porušeniu zásad spravodlivého procesu. Okrem toho sťažovateľ vyjadril názor, že zmenu zákonného sudcu pred vyhlásením rozsudku vo veci samej považuje za neférovú, nebezpečnú a neprípustnú a preloženie termínu pojednávania o deň neskôr bez uvedenia dôvodu za svojvoľný prejav zákonnej sudkyne, ktorý nebol súladný so zákonom. Tým podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj základného práva na zákonného sudcu.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1.) Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. podľa ods. 1, čl. 46 a ods. 1, čl. 48 i ods. 1, čl. 6 Dohovoru boli postupom Okresného súdu v Bardejove v súdnom konaní vedenom u neho pod č. k. 3 C 11/03 porušené.“

2.) Priznáva I. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 2 tis. Sk (slovom dvetisíc eur), ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove uhradiť do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

3.) Ukladá Okresnému súdu v Bardejove uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho nálezu.“

Sťažovateľ zároveň žiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je

zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 115 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa § 115 ods. 2 OSP predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Podľa § 119 ods. 1 OSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje...

c) určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony,

d) spôsob a podmienky vykonania zmien v rozvrhu práce v prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu a ak sa zmení personálne obsadenie súdu,

e) spôsob a podmienky vykonania zmien v rozvrhu práce z dôvodu výrazných rozdielov v pracovnom zaťažení sudcov a poverených zamestnancov súdu, ktoré vznikli z objektívnych dôvodov v priebehu kalendárneho roka...

Podľa § 51 ods. 4 zákona o súdoch náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade

a) dlhodobej šesť týždňov presahujúcej neprítomnosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená,

b) zmeny v obsadení súdu sudcami,

c) výraznej nerovnomernosti zaťaženia sudcov a

d) ak bol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený.

Podľa § 35 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy,

Špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 543/2005 Z. z.“) na viditeľnom mieste pri vchode do pojednávacej miestnosti sa upevní zoznam pojednávaných vecí podľa § 38 a poučenie pre osoby vstupujúce do pojednávacej miestnosti, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 5.

Podľa § 38 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. asistent príslušného súdneho oddelenia urobí opatrenie, aby zoznam všetkých vecí, v ktorých je nariadené súdne pojednávanie, hlavné pojednávanie, verejné zasadnutie alebo verejné vyhlásenie rozsudku na ten istý deň, bol vyvesený na dverách alebo vedľa dverí pojednávacej miestnosti.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Podľa judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho z nej vyplýva, že za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce (II. ÚS 47/99, III. ÚS 202/02).

Ústavný súd už vyslovil, že účel základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sa splní, „ak o práve občana rozhodne sudca pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť, za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu, ktorý je oprávnený konať a rozhodovať určitý druh súdnej agendy“ (II. ÚS 15/96, III. ÚS 90/02).

Za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zásadne treba považovať toho, kto bol určený na prerokovávanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu. Ak však nastanú okolnosti odôvodňujúce presun takto pridelených vecí (resp. agendy) na iného sudcu pre dôvody uvedené v právnom predpise, tak aj sudcov, ktorým boli veci následne pridelené, treba takisto považovať za zákonných sudcov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Postup predsedu súdu ako orgánu štátnej správy súdov, ktorý je v súlade s ustanoveniami právnych predpisov, nemožno preto bez ďalšieho hodnotiť ako porušenie základného práva účastníka súdneho konania podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (II. ÚS 87/01, II. ÚS 118/02 a II. ÚS 119/02, III. ÚS 90/02, III. ÚS 295/08).

Ústavný súd v prípadoch, keď sa zaoberal problematikou porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), vyslovil, že úlohou právneho štátu je pripraviť legitímne podmienky, ktoré by boli zárukou spravodlivého prerokovania vecí pred kompetentným orgánom verejnej moci. Vytvorenie takýchto podmienok tkvie v právnej úprave jednotlivých konaní, v rámci ktorých dochádza k ochrane hmotnoprávných vzťahov, a tým aj k reálnemu výkonu a ochrane základných práv a slobôd. Je nepochybné, že len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (obdobne III. ÚS 311/07).

Podstatu námietok sťažovateľa o porušení jeho práv je potrebné vnímať v troch rovinách, a teda sťažovateľ namietal preloženie termínu pojednávania o jeden deň bez uvedenia dôvodu, zmenu zákonného sudcu bezprostredne pred vyhlásením rozsudku vo veci samej, ako aj skutočnosť, že zákonný sudca, ktorý rozhodol na pojednávaní 15. júla 2009, mu nebol známy.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo spisu okresného súdu sp. zn. 3 C 11/2003 zistil, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 3 C 11/2003 bolo začaté 28. januára 2003 na základe žaloby sťažovateľa. V súlade s rozvrhom práce okresného súdu pre rok 2003 bola táto vec pridelená na prejednanie

a rozhodnutie sudkyňi Mgr. I. K., ktorá 13. januára 2005 oznámila predsedovi tamojšieho súdu, že sa cíti byť vo veci zaujatá. Po akceptovaní tejto námietky zaujatosti bola daná vec opatrením predsedu okresného súdu pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. A. M. Tá však na základe rozhodnutia Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) bola od 1. júla 2005 preložená na výkon funkcie sudkyne na iný okresný súd, v dôsledku čoho bola daná vec v súlade s § 51 ods. 4 písm. b) zákona o súdoch a v súlade s rozvrhom práce okresného súdu pre rok 2005 opatrením predsedu okresného súdu č. 4/2005 z 29. júna 2005 pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi tamojšieho súdu JUDr. V. Z.

Dňa 29. novembra 2005 bola JUDr. A. K. prezidentom Slovenskej republiky (ďalej len „prezident SR“) vymenovaná za sudkyňu a na výkon funkcie sudcu bola pridelená na okresný súd, v dôsledku čoho došlo opäť k zmene v obsadení súdu sudcami. Následne bola sťažovateľova vec v súlade s § 51 ods. 4 písm. b) zákona o súdoch a na základe opatrenia predsedu okresného súdu č. 7/2005 zo 6. decembra 2005 pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. A. K. K tomuto „prerozdeleniu“ veci došlo z dôvodu, že miesto sudcu, na ktoré bola pridelená JUDr. A. K., bolo okresnému súdu „pridelené“ za miesto, ktoré sa uvoľnilo preložením JUDr. A. M. na iný okresný súd. Sudkyňa JUDr. A. K. bola zaradená do súdneho oddelenia, do ktorého bola predtým zaradená JUDr. A. M., a v súlade s rozvrhom práce a opatrením predsedu okresného súdu jej boli pridelené všetky jej neskončené veci, medzi ktoré patrila aj vec vedená na okresnom súde pod sp. zn. 3 C 11/2003.

Dňa 17. júna 2009 prezident SR vymenoval za sudcu JUDr. S. I. a na výkon funkcie sudcu bol pridelený na okresný súd. Keďže sudkyňa JUDr. V. Z. bola rozhodnutím súdnej rady zo 14. októbra 2008 od 1. decembra 2008 pridelená na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Prešove, v súlade s rozvrhom práce okresného súdu pre rok 2009 boli všetky jej nevybavené veci pridelené na prejednanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. S. I., ktorý bol opatrením predsedu súdu zaradený do súdneho oddelenia po JUDr. V. Z.

Po zistení výrazných rozdielov v zaťažnosti sudcov bola v súlade s § 51 ods. 4 písm. c) zákona o súdoch vec vedená pod sp. zn. 3 C 11/2003 (dosiaľ pridelená JUDr. A. K.) pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. S. I. K prideleniu tejto veci došlo podľa pravidla určeného v dodatku č. 2 k rozvrhu práce na rok 2009 z 18. júna 2009 prostredníctvom technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“).

V čase, keď bola sťažovateľova vec pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. A. K., táto 3. júna 2009 predvolala sťažovateľa na pojednávanie, ktorého termín určila na 14. júl 2009. O tejto skutočnosti sa sťažovateľ dozvedel 8. júna 2009. Následne 17. júna 2009 zákonná sudkyňa JUDr. A. K. zrušila termín pojednávania určený na 14. júl 2009 a nový termín pojednávania stanovila o deň neskôr, teda na 15. júl 2009. O zmene termínu pojednávania sa sťažovateľ dozvedel 22. júna 2009.

Po pridelení veci sp. zn. 3 C 11/2003 sudcovi JUDr. S. I. tento na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 15. júla 2009, vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol.

Meno sudcu, ktorý v sťažovateľovej veci na pojednávaní 15. júla 2009 rozhodol, sa mohol sťažovateľ dozvedieť zo „Zoznamu pojednávanií“, ktorý bol v súlade s § 35 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. upevnený pri vchode do pojednávacej miestnosti.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že preloženie termínu pojednávania zo 14. júla 2009 na 15. júl 2009 bolo účastníkom konania oznámené v súlade s § 115 ods. 1 a 2 OSP, pričom v danom prípade nemožno uvažovať o odročení termínu pojednávania tak, ako to má na mysli § 119 ods. 1 OSP. Už citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku (§ 119 ods. 1) totiž stanovuje prípady, keď dochádza k odročeniu pojednávania z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Takéto dôvody môžu byť rôzne a špecifické s ohľadom na ten - ktorý prípad. Väčšinou sa týkajú potreby doplnenia dokazovania alebo sú napríklad spojené s neprítomnosťou účastníkov konania, znalcov, svedkov, prípadne iných osôb. Ako vyplýva zo spisu okresného súdu sp. zn.

3 C 11/2003, v danom prípade nedošlo k postupu okresného súdu, ktorý by si vyžadoval aplikáciu prvej vety § 119 ods. 1 OSP, pretože v tomto prípade došlo len k zmene termínu pojednávania, čo je zrejmé z č. l. 145 spisu, keď pokyn zákonnej sudkyne kancelárii znel: „Zmeň termín pojednávania zo dňa 14. 7. 2009 na deň 15. 7. 2009 o 10.45 hod...“ Z doručeník založených v predmetnom spise okresného súdu jednoznačne vyplýva, že účastníci konania boli o zmene termínu pojednávania upovedomení v dostatočnom časovom období pred termínom pojednávania, keď sťažovateľovi bolo preloženie termínu oznámené 22. júna 2009 a odporcovi 23. júna 2009. Zistenie, že písomnosť zo 17. júna 2009, ktorou okresný súd preložil termín pojednávania, bola označená ako „Upovedomenie o odročení alebo odvolaní pojednávania“, nič nemení na už prezentovanom názore ústavného súdu.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o porušení jeho práv z dôvodu, že pred vyhlásením rozsudku vo veci samej došlo k zmene zákonného sudcu, ústavný súd uvádza, že k takejto zmene došlo spôsobom, ktorý predvída § 3 ods. 4 zákona o súdoch, konkrétne z dôvodu nerovnomernej zaťažnosti sudcov tamojšieho súdu, a to v súlade s § 51 ods. 4 písm. c) zákona o súdoch, ako aj podľa pravidla určeného v dodatku č. 2 k rozvrhu práce na rok 2009 z 18. júna 2009 prostredníctvom technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom spravodlivosti.

Napokon sťažovateľ namietal aj skutočnosť, že osoba zákonného sudcu, ktorý rozhodol vo veci samej na pojednávaní 15. júla 2009, mu nebola známa. Vo vzťahu k uvedenému však ústavný súd uvádza, že jeho meno sa mohol sťažovateľ dozvedieť z písomnosti, ktorá bola v súlade § 35 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. upevnená pred vchodom do pojednávacej miestnosti. Túto skutočnosť potvrdil predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 24. septembra 2009.

Ústavný súd je toho názoru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/2003 nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože preloženie termínu pojednávania a zmena zákonného sudcu pred vyhlásením rozsudku vo veci samej sa udiali v súlade s už citovanými všeobecne záväznými právnymi predpismi,

rozvrhom práce okresného súdu, jeho dodatkami a opatreniami predsedu okresného súdu. Taktiež aj námietka sťažovateľa o tom, že mu nebolo oznámené meno zákonného sudcu a ten mu nebol na pojednávaní 15. júla 2009 ani predstavený, sa vzhľadom na skutočnosť, že jeho meno bolo uverejnené na písomnosti pred vstupom do pojednávacej miestnosti, javí ako irelevantná.

Ústavný súd teda nezistil príčinnú súvislosť medzi označeným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/2003 a namietaným porušením práv sťažovateľa, a preto sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi obsiahnutými v sťažnosti.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010